

STAVANGER
INDREMISJONS
KORPS

1938 30 ÅR 1968

FESTSKRIFT

STAVANGER
INDREMISJONS
KORPS

1938 — 1968

Redaksjon:
Korpsstyret

1938 — 1968

Korpsets oppgave

Da korpset ble startet var et av formålene at det skulle være et middel til å bevare de unge hos Jesus. Samtidig skulle korpset være et vitnesbyrd utad, og virke til gagn og nytte for indremisjonens sak. Når vi nå feirer 30 årsjubileum kan vi vel si at dette har lyktes for oss. Vi kan trygt si med sangeren, Hit inntil Herren har hjulpet så vel. Det er en stor oppgave vi som er i korpset i dag har fått, og la oss alle gå fullt og helt inn for den. Jesus har sagt at Han vil være med oss alltid, alle dager inntil verdens ende. Har vi dette klart for oss kan vi gå framtiden trygt i møte. Vi må alle være villige til å gå på Jesus befaling: Gå ut og gjør alle folkeslag til mine disipler. Dette er en befaling som også gjelder oss i korpset.

Jeg er glad for den fine ungdomsflokken vi har i korpset i dag. Gildt å se at den ene etter den andre tar i mot Jesus som sin Herre og frelser. Det gir inspirasjon til fortsatt virke for Hans rikssak. Vi har opplevd mye rikt de siste årene. Visst er det også skuffelser, men vi har mye å takke Jesus for. Han hjelper både i medgang og motgang. Det er min bønn at vi aldri må miste målet av synet.

W.M.

Tilbakeblikk ved 30 års-jubileet

16. november 1938 var en merkedag for YAG i Stavanger Indremisjon. Med «d/s Christiania» var det kommet en stor kasse fra Oslo, og i 19-tida om kvelden finner vi en gruppe ivrige gutter og voksne midt på gulvet i Bedehuset iferd med å lette kassen for innholdet. Treull og papir flyter omkring, men hvem sanser det? Alle blikk er stivt rettet mot en del blanke, nye messinginstrumenter som varsomt blir befridd for emballasjen. Det er vel ikke for meget å si at glansen i gutteøynene langt overgår glansen i nypolerte horn, for her var det gleden over det store «Endelig» som ga seg utslag, og snart hørtes de første prøvende toner fra det nye Stavanger Indremisjons korps.

De nødvendige midler var skaffet til veie av guttenes trofaste venner Mikal Jonassen, Birger Johnsen og Andreas Feldtmann Jenssen. Et tilbud fra firmaet William Farre i Oslo ble godtatt. I dag smiler vi av beløpets størrelse. Det var kr. 1530,-. Ta en titt på vår ene Euphonium. Det koster alene kr. 4 915,-. Men beløpet var stort den gang. Korpsets medlemstall fra starten var i alt 15 stk.

Alle Indremisjonens arbeidsgrener var representert i korpsets styre, Mikal Jonassen fra Hovedforeningen, Kåre Løhre fra Ungdomsforeningen, Andr. F. Jenssen fra Yngres avd., Oddmund Halvorsen fra Indremisjonens Søndagsskole og Tanke Ims som korpsguttene representant. Dessuten var dirigenten selvskreven styremedlem.

Korpsets første styre

Mikal Jonassen

Kåre Løhre

Andr. F. Jenssen

Oddmund Halvorsen

Tanke Ims

Dagfin Løhre

Så kunne vi ta fatt på en arbeidsgren i vår forening som har vært til stor glede og velsignelse i arbeidet blant de unge. Selve opptakten til korpset hadde sitt utspring fra det daværende Stavanger Søndagskolekorps hvor en del av guttene var aktive. På våre Y.A. leirer og turer fikk vi låne med oss instrumentene, men det ble i lengden en uholdbar ordning med erstatningsrisiko og stadige arrangementkollisjoner. Nå gjaldt det å kunne få vekke interessen hos de ledende menn i Indremisjonen. Noen av dem satt allerede på vår side i vektskålen, resten måtte tas med list. Ved sommerleiren i Sandeid i 1938 var samtlige Indremisjonsgutter i Søndagskolekorpset med, og hadde for anledningen dannet et lite korps. Så innbød vi Indremisjonens formann og enda et styremedlem til et besøk i leiren. Vi tok imot dem på kaien med hornmusikken i spissen, og defilererte søndag morgen foran hotellet. Dermed slo vi beina under alle reservasjoner, interessen var vakt, og takket være våre 3 store J.-er, Jonassen, Jenssen og Johnsen, ble planene vedtatt i hovedstyret og korpset var en virkelighet.

Guttene kastet seg inn i arbeidet med iver og glød. Ingen sparte seg. Notene ble håndskrevet i en fart, og fire dager etter at instrumentene var mottatt, overrasket vi forsamlingen på årsfesten i Bedehuset med et repertoar på 2 nr. Ikke alle var like begeistret for tiltaket, men stort sett møtte vi godvilje. En god venn av korpset spanderte hvite luer til alle guttene, og disse til mørke dresser utgjorde vårt første antrekk. Senere fikk vi hvite bukser. Så fulgte forespørslene slag i slag. Korpset var i aktivitet alle veier og til alle tider. Behovet for korpset var merkbart synlig, ikke bare utendørs med marsjering 17. mai og andre høytidsdager, sangerstevner, turer og lignende arrangementer, men også i Bedehuset og andre forsamlingslokaler ved større møter og fester.

Musikk ved de uttallige juletefester ble snart en tradisjon, og dermed var korpset kommet inn i en rytme som det var vanskelig å komme ut av. Man regnet med musikk av korpset som en fast post i programmet, og så gjaldt det å være imøtekommende så langt det lot seg gjøre. Det er stilt store krav til medlemmenes offervilje opp gjennom årene, noen ganger kanskje litt for store. Men det har ofte hatt sin grunn i de vanskelige økonomiske forhold korpset har arbeidet under. Vi har nemlig vært avhengig av de inntekter vi kunne overkomme ved våre

opptredener. Vi trenger både instrumenter, noter og ikke minst uniformer.

I 1954 skiftet vi ut de gamle uniformene — hvite bukser og luer og mørk blå jakke — til mellomblå uniform med sølvgaloner i buksene og sølvkant på kraven. Luene er av samme stoff, men med hvitt overtrekk for sommerbruk. Det som særpreger uniformen er korsmerket i sølv på venstre arm — et forpliktende merke for korpset, og samtidig et vitnesbyrd. Men det sier seg selv at det måtte bli kostbart. Derfor fikk korpset låne de nødvendige midler gjennom hovedforeningen, så ble det avbetaling på gjeld og problemer med nyanskaffelser på løpende bånd. Men det har da lyktes til i dag, og en får si at det står bra til med instrumentparken selv om vi fremdeles har en ønskeliste.

Musikalsk sett har korpset hatt en høy standard gjennom flere år. Kritikken fra både musikere og presse har vært positiv og gledelig — og selvfølgelig en oppmuntring både for ledelse og medlemmer. Her vil vi gi våre medlemmer en honnør for den innsats de har gjort i tjenesten, for den fritid de har ofret og ikke minst for beredvillighet og interesse for gjerningen i korpset. Men så har vi også fått mange rike opplevelser sammen. Langturene til Landsungdomsstevnene i Lillehammer, Vereide i Nordfjord, Mandal, står for mange av oss som uforglemmelige minner, og sammen med de utallige fester og arrangementer oppmuntrer de oss til gjentagelse og fortsatt innsats. Ellers har korpset deltatt årlig i Indremisjonens sangerforbunds stevner, i Sangen og Musikkens uke-arrangementene, da særlig ved gamle hjem og sykehus. Fast gjest er vi også ved de religiøse korsjulekonsert i Petrikirken. Ved Landsungdomstevnet i Røros kom vi i kontakt med Indremisjonsforkynneren John Olav Larssen. Han arrangerte en uforglemmelig turné som startet i Lyngdal med konsertmøter i Mandal, Kristiansand, Grimstad, Arendal, Drammen, Hamar og opptil Røros. Dette knyttet sterke bånd korpset og ham i mellom, noe som har resultert i årlige besøk i ferien ved Justøy Bibelcamping. I 1964 deltok vi bare en helg, mens det i de siste 4 år er blitt til en hel uke. Denne form for fellesferie har knyttet oss fastere sammen, og også gitt rike åndelige verdier. I 1967 var vi også på besøk i Danmark sammen med John Olav Larssen. Vi deltok på stormøte i Ålborghallen og ellers i domkirken og bedehuset. Denne turen er blitt et uforglemmelig minne for dem som var med.

1967 var forøvrig et merkeår i korpsets historie. Det ble et toppår såvel åndelig som materielt og økonomisk. Vi fikk også nye uniformer med hvite regnfrakker som nytt innslag, brodert navnermerke og norsk flagg på armen. Hele beløpet, over 21 000 kroner ble skaffet til veie av korpset selv. Det var en helhjertet innsats fra såvel styre, som de enkelte medlemmer, noe som også bedro til å høyne korpsets nivå rent musikalsk. Korpsets har også deltatt i en landssamling av religiøse korps, første gang arrangert i Vennesla i 1966 og nå sist i Sandnes dette år, hvor vi også deltok i årets Landsungdomsstevne. I 1964 var vi på tur til Oslo hvor vi besøkte Storsalen etter innbydelse fra John Olav Larssen. Vi nyttet anledningen til å spille inn en radiokonsert i kringkastingen, og samtidig fikk vi vårt første plateopptak, noe som stimulerte ganske kraftig. Landsungdomssekretær G. Prestegård er også blitt en god venn av korpset, og sammen med ham besøkte vi Røldal i 1967 og nå i sommer bibelcamping på Lydhusstranda ved Stavern. 1. mai arrangerer vi årlig konsert til inntekt for korpset og den har i alle år samlet et stort antall tilhørere.

Skulle vi i korpset se oss om etter resultater av vårt virke, ville det vel utad være lite synlig, men hva korpset har betydd for mange av medlemmene, har vi ofte fått høre gjennom vitnesbyrd. Vi har kunnet glede oss over mange som møtte Gud gjennom korpset, som sa ja til Guds kall og siden ble medarbeidere i vår Indremisjonsgjerning. Sammenlignet med andre korps kan vi vel si at vi står i en særstilling, idet våre opptredener særlig er viet religiøse formål. Dermed vil til sine tider valg av program bli noe problematisk. Det som passer oss best er vel Frelsesarmeens rikholdige musikkrepertoar, men det er vi dessverre avskåret fra. Derfor må vi lete med lys og lykte etter brukbart stoff. Visstnok er dette blitt adskillig bedre med årene, men i vår første tid var vi så å si nødt til å håndskrive alle notene. På dette felt ble det gjort en stor innsats av mange medlemmer, og ikke minst når det gjelder opplæring av begynnere har vi sett en hjelpsomhet som er enestående.

Medlemstallet har variert noe med årene. Det har svinget mellom 35 og 25, mens vi nå er oppe i over 40. Vi har hatt den glede å kunne beholde en stamme å bygge på, selv om militærtjeneste og studier ofte

har skåret dypt inn i besetningen, men lykkeligvis har vi alltid kunnet være spilledyktige.

For å stimulere innsatsviljen ble det i 1964 oppsatt en innsatspokal til den som fremhever seg spesielt gjennom året. Den ble første gang tildelt Einar Rasmussen og Georg Jonassen, 1965 Tor Odd Løhre, 1966 Tor Egil Slettebø og i 1967 Eilert Lunde.

En titt på medlemsfortegnelsen viser at dirigenten D. Løhre har vært med siden starten, Georg Jonassen 24 år, Håkon Pedersen 21 ½ år, Einar Rasmussen, Kåre og Wilhelm Mangersnes 21 år, Arne Rugås 20 år, Jakob Hodne 19 år og Peter Hodne 11 år. Æresmedlemmer i dag er: Mikal Jonassen, Andreas F. Jenssen Kåre Løhre, Wilh. Mangersnes sen. og John Olav Larssen. Dessuten var avdøde Birger Johnsen æresmedlem i korpset.

Nå ved denne milepel i korpsets historie vil vi rette dem alle, også de som ikke er nevnt, en varm takk for interesse og tjeneste i denne gjerning som vi er blitt så glad i. Vi ønsker at korpset måtte bli velsignet av Gud, og dermed kunne bli til velsignelse for dem vi kommer i kontakt med. At vi har en høy stjerne både i bybildet, og ikke minst utover landet er ingen overdrivelse, men er også dermed et stort ansvar vi har fått på oss. Må vi fortsatt få være redskaper i Guds hånd til å være et vitnesbyrd på vår spesielle måte. Vi har også det ønske for fremtiden at våre medlemmer kunne sveises sammen til en venneflokk som helt og fullt ville gå inn for oppgaven i vennskap og enhet og med litt av det sinn som ofrer tid og krefter for at Guds navn kunne bli æret gjennom oss.

Dagfin Løhre

Takk!

Ved korpsets 30 års-jubileum er det særlig en som fortjener takk. Det er korpsets trofaste dirigent gjennom alle disse år, Dagfin Løhre. Det er sikkert ikke mange i Stavanger Indremisjon som fullt ut forstår hva han har ofret i denne tiden. Øvelser hver fredag år ut og år inn, spilling i Bedehuset, på stevner omkring i hele landet, marsjering 17. mai og andre festdager, Dagfin er på plass så å si bestandig. Du har aldri spart deg, og mange er det som har fått hjelp av deg disse årene. Arbeidet i korpset kan sikkert ikke måles i kroner og ører, og kjenner jeg deg rett vil du ikke vi skal gjøre det heller. Men det er en som vil lønne deg Dagfin, og det er Jesus. Han sier i Bibelen: Hva dere gjør mot en av mine minste, det gjør dere mot meg.

Som formann nå i jubileumsåret vil jeg også si deg takk for den støtte du alltid er for meg og de andre i styret. Med den rike erfaring du har fått gjennom 30 år vet du alltid hva som skal gjøres. Du kan sette fart i oss når det trengs, men samtidig er du en demper når vi blir for ivrige.

TAKK FRA ALLE I KORPSET.

W.M.

Hilsener fra korpsets æresmedlemmer

*Velsignet
for å være til
velsignelse*

Jeg er gla over å ha fått være med å stifte Stavanger Indremisjons Korps. I 1938 lånte noen av yngres-guttene våre instrumenter fra Søndagsskolens Korps i Stavanger for å spille på leiren i Sandeid. Blant guttene var det til og med dirigent. Dette var det som ga oss støtet til å starte et Indremisjonens Korps.

I dag ser vi alle at det har vært til glede og gavn, som det var tenkt til. At det i år runder sitt 30 års-jubileum er et Guds under.

Jeg beundrer at det kan holdes på et så høyt nivå, det tatt i betraktning at besetningen stadig skifter. Korpset gir også Indremisjonen et ansikt utad, som den ellers ikke hadde hatt. Sammen med mange andre gleder jeg meg over at det binder en stor flokk gutter og jenter sammen i et godt miljø. Jeg er også glad over at korpset skal delta sammen med John Olav Larssen i aksjonen i høst.

Jeg ønsker korpset, dets dirigent, medlemmer og styre all den lykke de kan bære. — Velsignet for å være til velsignelse.

*Med broderhilsen
Mikal Jonassen*

*Et blad
fra korpsets
minnealbum*

Korpset har alle dager vært nær knyttet til Indremisjonens Yngresavdeling. Der hadde man sin arbeidsplass med møter, turer, fest, sommerleir osv. Og ikke minst der fikk man rekruttene til korpset.

Sommeren 1937 hadde Yngres en gutteleir langt, langt opp i en avsidesliggende bygd på Nordmøre. Korpset var selvfølgelig med, selv om det ikke kunne kalles Indremisjonens Korps den gang, for vi prydet oss med lånte fjær. Instrumentene var utlånt av Stavanger Søndagskoleforening. Men guttene var våre.

En underlig, for ikke å si eventyrlig sommerleir er avsluttet. Alt har klaffet så uendelig godt. Guds ord er utsådd i tale, sang og musikk. Folket kom til møtene — bibeltimer, turer, avskjedsfest er avholdt — alt er lagt så godt til rette. En måtte vel si at på den «ytre front» var der intet som ikke hadde vært vellykket. Allikevel var det en underlig stemning hos lederne — noe som hadde klikket. Ikke en eneste sjel var blitt vunnet for Jesus. Var virkelig alt dette helt forgjeves. Slik følte man det. En tung stund for lederne, en ransakende stund.

Rosignalet har gått, guttene begynner å komme seg bort til sine soveplasser. Da kommer Jesus selv og tar hånd om sommerleiren. En gutt kommer og spør om å få være litt lenger ute den kvelden. Det var en kamerat som skulle vinnes for Guds rike. Hva er mer naturlig enn det

svar som ble gitt. «Ta den tid du trenger, selv om natten skulle gå med.» Jesu ord om «en sjel mer verd enn hele verden» måtte vi bøye oss for. Gutten tar sin venn i armen og rusler inn i skogen. Da brøt vekkelsen løs, det var mange som hadde det vondt. Dette var korpsets første aksjon. For det var i den flokken du fant guttene som brant for sjelenes frelse. Hvor mange som ga seg over den kvelden, husker jeg ikke nå, 31 år etterpå. Men mange var det. Sto der og så på de gilde trofaste korpsguttenes aksjon for å vinne sine venner for Jesus. En takk ble oppsendt til Gud for å ha slike hjelpere.

En ung prest på gjennomreise, Stavangermannen Karl Hauge kom en dag i fjor med en hilsen fra folket i denne bygda med takk for at vi kom dit. Korpset sto som en lysende stjerne for dem der oppe. De hadde knapt hørt hornmusikk før, så gleden var stor. Sikkert et såkorn bar frukt i det stille, også der oppe.

Hva korpset har betydd for alle disse unge som har passert korpset finnes det ikke uttrykk for. Rundt i vårt land sitter mange menn og tenker tilbake på hva de ble spart for i unge år ved å virke her. Du finner både prester, misjonærer, leger, foretningsfolk m.m. som takker Gud for at de kom med i korpset.

Nå står korpset foran en ny aksjon i 1968. Dere som i dag er unge og virkelystne, og har fred med Gud, brenner det noe i din sjel for andre? Husk også at din uniform forplikter. Du bærer korpsets merke på din panne og din venstre arm. Måtte Gud bruke dere til sjeles frelse i denne siste tid før Jesus kommer. Han kommer snart igjen.

A.F.J.

*Du har gledet
meg Herre,
med ditt verk*

SALME 92, 5

Det er en glede for meg å få hilse Stavanger Indremisjons korps i anledning 30 års-jubiléet.

Mange rike minner har jeg fra tiden 1947-55. Noe av det første jeg kom i kontakt med etter å ha flyttet til Stavanger, var Korpset. Guttene våre kom der inn i godt miljø fra første stund, og det betød meget for dem.

Og så de festlige turene sammen med korpset. Bl.a. til Lillehammer, Mandal, Kretsungdomsstevnene, Pinsemøtene osv. Jo det var fest. Og at jeg skulle bli æresmedlem i Korpset, er jo toppen på det hele.

Salmisten utbryter i Salme 92, 5. «Du har gledet meg Herre med ditt verk». Ja får Herren glede oss med sitt Frelsesverk, må vi gi uttrykk for det. Må det alltid være grunntonen, kjære Korpsvenner. Da vil dere også fortsatt få være til velsignelse. For det er sikkert at dere har betydd uendelig meget for arbeidet i Stavanger Indremisjon og Ryfylke og Jæren Indremisjon.

Gud signe Jubiléet og Korpsets fortsatte virke.

Wilhelm Mangersnes

*Vær et redskap
i Guds hånd*

Min hilsen til Korpsets 30 års-jubileum vil jeg få knytte til ordene i Rom. 12, 11. «Vær ikke lunkne i eders iver. Vær brennende i ånden, tjen Herren».

Når vi ser på all menneskelig aktivitet, finner vi at begjæret er drivkraften bak den. All kristen tjeneste skulle derimot være drevet fram av hellig lidenskap. Uten hellig lidenskap har vi ingen drivkraft og intet motiv for å handle og tjene i Guds rike og for å forkynne evangeliet.

Når jeg blar tilbake i minnes album, tror jeg at jeg tør si at Stavanger Indremisjons Korps er en frukt av denne hellige lidenskap. Korpsets fedre så at det kunne bli et redskap til aktiv handling og evangeliumforkynnelse overfor den unge generasjon i Stavanger Indremisjon for 30 år siden.

I dag vet vi at deres målsetting har lyktes. Vi kan ikke registrere fullt ut den strøm av velsignelse som er blitt tildelt Stavanger Indremisjon, vår by og vårt land gjennom Korpsets virksomhet, men vi vet at mange tidligere og nåværende medlemmer, foreldre og tilhørere står i stor takknemlighetsskjuld til Korpset, dets dirigent og formenn for de åndelige og musikalske verdier som er blitt tilført dem.

Denne milepel som 30 års-jubileet markerer, innbyr også til gode ønsker for framtiden.

Mine ønsker for korpset er:

1. Må Korpset også i framtiden få aktive kristne som gjennom godt kameratskap lar seg engasjere i hellig lidenskap for sjelenes frelse.
2. At Gud gjennom Korpset måtte la nye ungdommer bli vunnet for Kristus.
3. At Korpset også i framtiden må få den lykke å gi sine tilhørere opplevelse av god musikk på samme høye musikalske nivå som det har gitt i de senere år.

Til slutt en takk for det Korpset har betydd for meg som aktiv musikant og i de senere år som tilhører.

*Hilsen fra
Kåre Løhre*

*Lover Herren,
for han
er god*

Når jeg tenker på Stavanger Indremisjons Korps, da fylles mitt hjerte med takk til Gud. Jeg tenker på de mange unge som der fikk møte sin Herre og frelser, og som der fikk utfolde sin ungdommelige aktivitetstrang i en positiv innsats i Guds forsamling.

Når vi leser vår Bibel ser vi at sangen og musikken alltid har hatt en stor plass i Guds rike.

Hva Indremisjonskorpset angår så kan det vanskelig vurderes hva det har betydd for Indremisjonen, både på det lokale- og landsplan. Evighetens morgen skal vise oss til fulle hvilken velsignelse korpset fikk være til.

Personlig er det en glede for meg å kunne sende min hjerteligste hilsen og takk for alt vi har fått dele sammen, ikke minst på Justøy Bibel-Camping.

Med disse få ord sender jeg mine beste ønsker for korpset og dets trofaste dirigent Dagfin Løhre som i alle år har vært den trofaste drivkraft.

Jeg takker Gud for de 30 år som ligger bak, og ber om at Han fortsatt vil velsigne dere, så dere må bli til velsignelse.

*Vennlig hilsen
John Olav Larssen*

Minneord

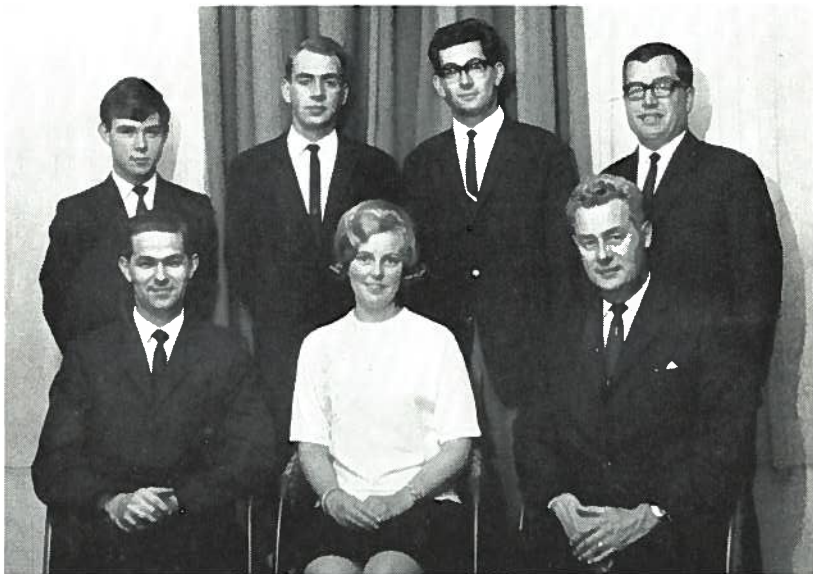
Vårt æresmedlem, fabrikkieier Birger Johnsen var en av dem som ved korpsets start i 1938 med iver og begeistring gikk i brodden for at korpset vårt kunne bli en virkelighet. Han er nå gått hjem til Gud, men vi vil minnes ham som den rike kristne personlighet han var, for det han fikk være for Indremisjonen og vårt korps, og vi lyser fred over hans minne.

Korpsets formenn gjennom 30 år

Formannsvervet har i disse 30 årene vært fordelt på 12 stk. Av disse har A. Feldtmann Jensen fungert som formann i hele ni år. Vi vil si han en hjertelig takk for det arbeid han nedla i disse årene. Vervet har vært fordelt på følgende:

<i>Andreas Feldtmann Jensen</i>	1938 - 1947
<i>Kåre Løbre</i>	1948 - 1949
<i>Ivar Sørreime</i>	1950 - 1951 og 1955 - 1956
<i>Kåre Mangersnes</i>	1952 og 1954
<i>Oskar Johannessen</i>	1953
<i>Arne Mossige</i>	1957 - 1958
<i>Einar Rasmussen</i>	1959 - 1960 og 1965
<i>Peter Hodne</i>	1961
<i>Jakob Hodne</i>	1962 og 1964 (½ år)
<i>Georg Jonassen</i>	1963 og 1966
<i>Dagfin Løbre</i>	1964 (½ år)
<i>Wilhelm Mangersnes jr.</i>	1967 -

*Styret
i jubileumsåret*

Bak fra venstre:

Thor Egil Slettebø, Jan Olav Løbre, Eilert Lunde, Georg Jonassen.

Foran fra venstre:

Wilh. Mangersnes jr., Lisen Gro Skogstø, Dagfin Løbre.

Annonserer

S. Dagsland, Eiendomsmegler, Stavanger

Kristoffer Dørheim, Byggmester, Stavanger

Boktrykker M. Gunnarshaug

Oddmund Halvorsen, Arkitektkontor, Kongsteinsgt. 42, Stavanger

Hetland Sparebank, Stavanger

Birger Johnsen, Stavanger

Løhre Elektro, Elektrisk forretning, Hundvåg

Nordstjernen Mineralvannfabrikk, Stavanger

Nygårds Kolonial, Hinna

Ruud A/S, Kirkegt. 18, Stavanger

Brødr. Sand, Pose- og eskefabrikk, Stavanger

Brødr. Slettebø, Møbelforretning, Hillevåg

M. Slettebø, Breigt. 25, Stavanger

A. Svela, Pedersgt. 49, Stavanger

Alf Sørbø, Stavanger

Ingeniør Ivar Sørreime, elektroteknisk konsulent,
Stavanger og Sandnes
